

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Cod ECLI ECLI:RO:CATGM:2021:006.000110

Dosar nr. 119/43/2021

Nr. de înregistrare ca operator de date cu caracter personal - 3132

SENTINȚA nr. 110

Ședința publică din 23 noiembrie 2021

Completul constituit din:

PREȘEDINTE Nicolae Horatius Dumbravă

Grefier Viorica Mihalache

Pe rol pronunțarea asupra cererii de chemare în judecată formulată de **reclamantul Arus Zsolt Istvan**, CNP 1610816190691, domiciliat în Gheorgheni, str. Gabor Aron nr. 26, jud. Harghita, în contradictoriu cu **pârâtul Ministerul Afacerilor Interne**, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1-A, sector 1, pentru obligația de a face.

În lipsa părților.

S-a făcut referatul cauzei, după care se constată că susținerile părților și dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din 18 noiembrie 2021, când s-a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, 23 noiembrie 2021, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA DE APEL,

Cererea introductivă.

Prin acțiunea formulată de ARUS ZSOLT ISTVAN, în contradictoriu cu Ministerul Afacerilor Interne, s-a solicitat obligarea pârâtului la declasificarea Ordinului MAI nr. S/7/2018 și plata cheltuielilor de judecată.

În fapt, s-a arătat că în luna mai 2018 reclamantul a solicitat MAI în baza Legii nr. 544/2001 să îi comunice ordinul ministrului în baza căruia sunt salarizați angajații ministerului. Prin răspunsul primit la această solicitare a fost informat cu privire la faptul că ordinul respectiv a fost clasificat secret de serviciu.

Fiind convins că ordinul respectiv nu putea fi clasificat în mod legal secret, reclamantul s-a adresat instanței cu solicitarea de a obliga Ministerul să declassifice ordinul respectiv și ulterior să i-l comunice. După ce dosarul nr. 745/96/2019 a trecut prin mai multe instanțe, Curtea de Apel București a respins cererea, pe motiv (în esență), că înainte de a se adresa instanței, ar fi trebuit să solicite de la Minister declassificarea ordinului.

În consecință, în data de 15 martie 2021, reclamantul a adresat o petiție în acest sens Ministerului Afacerilor Interne, printr-un formular online accesibil pe site-ul lui. În data de 7 aprilie 2021 a recepționat răspunsul nr. 527033 al Ministerului, prin care practic i-a fost refuzată soluționarea cererii, pe motiv că nu sunt îndeplinite condițiile legale privind declassificarea.

În data de 8 aprilie 2021, având în vedere art. 7 din Legea nr. 554/2004, reclamantul a revenit la Minister cu o procedură prealabilă, în care și-a exprimat părerea motivată legal, conform căreia un astfel de document nu putea fi clasificat în mod legal și a insistat să se

declasifice ordinul respectiv. La acea revenire a primit răspuns în data de 7 mai 2021, prin care din nou s-a respins soluționarea cererii.

Cu privire la declasificarea ordinului și refuzat de către MAI, reclamantul a invocat prevederile art. 31, art. 53 din Constituție, respectiv art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea 544/2001, arătând că dreptul la informații de interes public este un drept de bază, care poate fi restrâns doar ori prin lege, ori în baza unei legi, în cazurile limitativ menționate în art. 31 alin. (3) și art. 53 alin. (1) din Constituție.

Ordinul S/7/2018 a fost adoptat în baza Legii-cadru nr. 153/2017, mai exact art. 5 alin. (3) și art. 27 din Anexa VI la lege), pentru punerea în aplicare a acelei legi, or acele prevederi din lege nu prevăd clasificarea drept secret de serviciu a vreunui act normativ adoptat în baza lor. Astfel, în opinia reclamantului, acel ordin nu poate constitui secret de serviciu, de vreme ce nu a fost clasificat ca atare prin lege și nu poate fi clasificată în baza acelei legi.

De altfel, s-a arătat că Ordinul S/7/2018 se referă în mod direct la modul în care se cheltuie banii publici și numai la asta, fără să aibă vreo tangență cu domeniile enumerate în mod limitativ în cele două articole din Constituție, deci restrângerea dreptului de a avea acces la acest ordin nu este posibil nici măcar prin lege, astfel dacă ar exista o astfel de lege, ar fi neconstituțională. Reclamantul a susținut că din răspunsurile primite de la MAI nu rezultă că ar exista o astfel de lege, restrângerea pe cale administrativă a accesului la informațiile conținute în ordinul respectiv realizată fiind făcută cu încălcarea legislației în materie.

În opinia reclamantului, Ordinul S/7/2018 nu poate fi clasificat din simplul motiv că toți angajații MAI trebuie să aibă posibilitatea să cunoască conținutul lui, pentru a putea verifica dacă sunt salarizați în conformitate cu prevederile ordinului, iar nu toți dintre acești angajați intră în categoria celor care au acces la informații clasificate.

Cu privire la art. 13 din Legea nr. 544/2001 reclamantul a susținut că acest articol nu se referă numai la informații care ascund încălcarea legii, ci și la acelea care favorizează acest lucru. Având în vedere că Ordinul MAI 131/2004 (care reglementa același domeniu înainte de emiterea Ordinului S/7/2018), prin art. 14.1. încălca în mod flagrant prevederile O.G. nr. 137/2000 (prevăzând salarii mai mari pentru polițiștii din județele Covasna și Harghita față de colegii lor cu același grad, vechime, etc. dar angajați în alte județe), posibilitatea ca Ordinul S/7/2018 să conțină prevederi similare există, iar clasificarea lui ca secret de serviciu este în măsură a favoriza în mod evident o astfel de încălcare a legii.

În opinia reclamantului nici definiția de la art. 15 lit. b) din Legea nr.182/2002 nu este aplicabilă în privința Ordinului MAI în cauză pentru că în mod evident nu conține astfel de informații clasificate.

În drept, reclamantul a invocat Legea nr. 554/2004, respectiv prevederile constituționale și legale la care a făcut referire în cuprinsul acțiunii formulate.

În probațiune, reclamantul a depus următoarele înscrisuri: Anexa 1: Răspunsul MAI nr. 1325346/1325367 din mai 2018; Anexa 2: Petiția din data de 15.03.2021; Anexa 3: Răspunsul Ministerului nr. 527033 recepționat în data de 07.04.2021; Anexa 4: Procedura prealabilă din data de 08.04.2021; Anexa 5: Răspunsul Ministerului din data de 07.05.2011 la procedura prealabilă.

Întâmpinarea.

Pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a formulat întâmpinare.

Raportat la obiectul cauzei, pârâtul a invocat excepția lipsei de interes a reclamantului. În susținerea excepției, au fost arătate următoarele aspecte:

Pentru a putea investi instanța de judecată cu soluționarea unei cauze, reclamantul trebuie să justifice un interes legitim, personal și actual în raport cu obiectul litigiului dedus judecății. Interesul este calificat unanim în doctrină și în jurisprudență ca fiind o condiție de exercițiu a acțiunii civile și de promovare a oricărei forme procedurale ce intră în conținutul acesteia, nefiind suficientă afirmarea existenței unui drept actual, ci și justificarea folosului

practic urmărit prin punerea în mișcare a procedurii judiciare. Prin urmare, interesul trebuie să fie în legătură cu pretenția formulată, să existe în momentul în care se exercită dreptul la acțiune, să îl vizeze pe cel care recurge la forma procedurală, iar nu pe altcineva.

Art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 instituie obligația reclamantului, ca o condiție prealabilă, să dovedească vătămarea drepturilor sale recunoscute de lege sau a interesului legitim. Această cerință decurge, în mod firesc, din însuși scopul legii, acela de a proteja drepturile subiective ale reclamantului. În același timp, art. 2 alin. (1) lit. p) definește interesul legitim privat.

Analizând cererea de chemare în judecată, pârâtul a observat că reclamantul, care nu este/a fost angajat al instituției, nu precizează în cuprinsul cererii de chemare în judecată motivele care au stat la baza vătămării vreunui drept sau a unui interes legitim.

Pe fondul cauzei, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru următoarele motive:

Raportat la art. 90 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Ordinul MAI nr. S/7/31.01.2018 pentru aprobarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne a fost emis în aplicarea actelor normative de nivel superior care reglementează domeniul salarizării personalului din instituțiile din cadrul sistemului de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, îndeosebi a Legii-cadru nr. 153/2017 și a H.G. nr. 0610/2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salariilor de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, informație clasificată, clasa de secretizare - secret de stat, nivel – secret, act normativ de nivel superior emis și în temeiul art. 5 alin. (3) și al art. 27 din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

Pârâtul a arătat că în respectarea prevederilor art. 78 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ordinul în speță se limitează strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora a fost emis și nu conține soluții care să contravină prevederilor acestora, caz certificat și de faptul că în cadrul procedurilor de elaborare, aprobare și emitere prevăzute de tehnica legislativă nu au fost ridicate probleme de acest gen asupra actelor normative în discuție.

Atribuirea clasei de secretizare „secret de serviciu” pentru Ordinul MAI nr. S/7/2018 s-a realizat în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, și ale H.G. nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, precum și prin consultarea ghidului de clasificare, a listelor cu informații secrete de stat și a listelor cu informații secrete de serviciu, elaborate potrivit legii, iar proiectele de act normativ au urmat toate etapele prevăzute de tehnica legislativă până la aprobarea acestuia.

Pârâtul a susținut că trebuie ținut cont de faptul că atribuirea clasei de secretizare „secret de serviciu” nu constituie o problemă în a se asigura accesul personalului în activitate la informațiile cuprinse în Ordinul MAI nr. S/7/2018, deoarece potrivit competențelor instituționale stabilite în sarcina acestor categorii de personal se solicită deținerea de către categoriile respective a autorizațiilor de acces la informații clasificate pentru cel puțin clasa de secretizare „secret de serviciu”.

S-a precizat că la elaborarea proiectului de ordin pentru Ordinul MAI nr. S/7/31.01.2018 au fost consultate unitățile ministerului și a fost supus analizei Subcomisiei de dialog social din M.A.I. în data de 30.01.2018 la care au participat organizațiile sindicale reprezentative, în cadrul acestei subcomisii nefiind ridicate probleme cu privire la

completarea sau modificarea legislației de nivel superior sau la secretizare abuzivă a normelor metodologice cuprinse în ordin.

Pârâțul a menționat că, în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1) - (3) din Anexa la H.G. nr. 585/2002, coroborate cu cele ale art. 1 lit. a) din H.G. nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu, declasificarea informațiilor secrete de serviciu se realizează de împuterniciții și funcționarii superiori abilitați prin lege să atribuie clasa/nivelul de secretizare, cu avizul prealabil al instituțiilor care coordonează activitatea și controlul măsurilor privitoare la protecția informațiilor clasificate, potrivit competențelor materiale.

Ținând cont de prevederile art. 20 alin. (1) și art. 23 din H.G. nr. 585/2002, la evaluarea necesității menținerii în clasa de secretizare acordată anterior ordinului sus-menționat, s-a constatat că niciuna dintre situațiile prevăzute de articolele menționate nu este întrunită în cazul acestor acte normative, sens în care, ținând cont și de faptul că, până în prezent, H.G. nr. 610/2017 nu a fost declasificată, nu s-au putut realiza demersurile în vederea inițierii procedurii de declasificare a ordinului menționat.

Potrivit prevederilor art. 15 lit. e) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, coroborate cu cele ale art. 4 alin. (3) din Anexa la H.G. nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, informațiile clasificate secrete de serviciu sunt informațiile a căror divulgare este de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat. Astfel cum reiese din prevederile art. 7 și art. 8 din Anexa la H.G. nr. 585/2002, conducătorul persoanei juridice stabilește categoriile de informații secrete de serviciu a căror divulgare poate prejudicia interesele unității.

În aplicarea prevederilor art. 7 alin. (5) din O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, coroborate cu cele ale art. 7 din Anexa la H.G. nr. 585/2002, lista cu informațiile clasificate secrete de serviciu la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, pe domenii de activitate, este aprobată de MAI, emitentul documentelor clasificate având obligația de a consulta ghidul de clasificare și lista cu categoriile de informații secrete de serviciu, conform art. 10 din Anexa la H.G. nr. 585/2002 și art. 1 lit. a) din H.G. nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu.

Așadar, la elaborarea Ordinului MAI nr. S/7/2018, inițiatorul documentului, în sensul prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordinul MAI nr. 533/2003, s-a pronunțat cu privire la nivelul de clasificare al actului normativ, prin raportare la Lista cu categoriile de informații secrete de serviciu, pe fondul faptului că, în conținutul acestuia, au fost preluate sau prelucrate informații clasificate din acte normative incidente aceluiași domeniu.

Suplimentar, pârâțul a arătat că actele normative inițiate de către instituțiile/structurile MAI ce conțin informații a căror divulgare neautorizată este de natură să aducă prejudicii acestuia se regăsesc în Lista cu categoriile de informații secrete de serviciu, aprobată prin Ordinul MAI nr. S/66/2009, declasificat (pct. 126).

Totodată, potrivit Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, declasificarea informațiilor clasificate se efectuează doar dacă este incidentă una dintre situațiile prevăzute expres și limitativ de art. 20 alin. (1) al Anexei la H.G. nr. 585/2002.

S-a arătat că Standardele naționale privind protecția informațiilor clasificate se aplică în mod corespunzător și informațiilor secrete de serviciu în ceea ce privește clasificarea, declasificarea și măsurile minime de protecție, conform art. 1 din H.G. nr. 781/2002.

Tot art. 20 al Anexei la H.G. nr. 585/2002 prevede faptul că declasificarea sau trecerea la un alt nivel de secretizare a informațiilor secrete de stat se realizează de împuterniciții și funcționarii superiori abilitați prin lege să atribuie niveluri de secretizare, cu avizul prealabil al instituțiilor care coordonează activitatea și controlul măsurilor privitoare la protecția informațiilor clasificate, potrivit competențelor materiale.

Pârâtul a susținut faptul că prevederile legale menționate indică faptul că prerogativa declasificării unor informații clasificate revine exclusiv emitentului acestora și se realizează în contextul incidenței uneia dintre situațiile expres și limitativ prevăzute la art. 20 alin. (1) al Anexei la H.G. nr. 585/2002.

În același sens, s-a arătat că și Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală - Camera preliminară a apreciat faptul că „singura entitate competentă să aprecieze dacă este posibilă declasificarea totală ori trecerea într-un grad inferior de clasificare este, în mod rezonabil, chiar cea care a clasificat informația sau documentul, aceasta fiind în măsură să aprecieze în raport cu importanța valorii sociale ocrotite avute în vedere la momentul clasificării.” (paragraful 10 al Deciziei Curții Constituționale nr. 21/2018).

De asemenea, s-au invocat și considerentele de la paragraful 57 din Decizia Curții Constituționale nr. 21/2018, arătându-se că emitenții documentelor clasificate vor evalua periodic necesitatea menținerii în nivelurile de secretizare acordate anterior și vor prezenta împuterniciților și funcționarilor superiori abilitați prin lege să atribuie niveluri de secretizare, propuneri în consecință.

Declasificarea poate fi aprobată numai după obținerea avizului instituțiilor care coordonează și controlează măsurile privind protecția informațiilor clasificate. Rolul avizului este tocmai de a elimina, prin controlul instituțiilor prevăzute de lege, neajunsurile care ar putea apărea în procesul decizional al declasificării informațiilor.

Pârâtul a precizat că, deși, conform dispozițiilor legale în vigoare, doar autoritatea emitentă a documentelor clasificate poate aprecia cu privire la oportunitatea declasificării acestora, acest fapt nu este de natură a afecta în vreun fel drepturile reclamantului, atât timp cât asupra documentelor clasificate se poate exercita controlul de legalitate de către instanță.

Accesul la informațiile clasificate se realizează potrivit actelor normative în vigoare care reglementează protecția informațiilor clasificate, respectiv Legea nr. 182/2002 și H.G. nr. 585/2002. Astfel, conform art. 33 din anexa la H.G. nr. 585/2002, accesul la informații clasificate este permis cu respectarea principiului necesității de a cunoaște numai persoanelor care dețin certificat de securitate sau autorizație de acces, valabile pentru nivelul de secretizare al informațiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

În opinia pârâtului, reclamantul poate angaja un apărător care să-i apere interesele procesuale, fie un avocat care deține o autorizație ORNISS generală, fie un avocat care poate obține o autorizație specială, urmând a avea acces la acest document.

În sensul a fost invocată Decizia Curții Constituționale nr. 1.120 din 16 octombrie 2008 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 27 noiembrie 2008, prin care s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.

Totodată, s-a menționat că în cuprinsul Codului de procedură civilă sau/și al Codului muncii, nu există nici un temei de drept care să oblige o instituție publică la declasificarea unor documente pentru a fi verificate de către alte persoane care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a analiza conținutul acestora. Atât Codul de procedură civilă, cât și Codul muncii dispun, în mod neechivoc, obligația depunerii actelor necesare unei juste soluționări a cauzei deduse judecătii.

Pârâtul a susținut faptul că soluționarea oricăror cauze se face prin aplicarea prevederilor actelor normative ce reglementează protecția informațiilor clasificate, mai precis accesul persoanelor la informații secrete de stat fiind permis numai în baza unei autorizații scrise.

De asemenea, s-a apreciat că aceste dispoziții nu reprezintă impedimente de natură să afecteze drepturile și libertățile constituționale, respectiv drepturile procesuale și nu înlătură posibilitatea judecătorului sau a reclamantului ori a reprezentantului acestuia de a analiza documentele clasificate, ci doar limitează accesul la acestea prin respectarea unor condiții

prevăzute de lege. În caz contrar, există riscul creării unei breșe în sistemul național de protecție a informațiilor clasificate, care, spre deosebire de activitatea specifică actului de justiție, nu poate fi acoperită prin invocarea unor cauze de incompatibilitate ori recuzare, în acest sens statuând și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1335/2008.

Așadar, pârâtul a susținut că analizarea de către reclamant a documentelor solicitate, se poate realiza și fără a fi necesară declassificarea acestora, prin aplicarea prevederilor Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin H.G. nr. 585/2002. De altfel, în același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1335/09.12.2008.

În jurisprudența sa, instanța europeană a statuat că „exigentele Convenției sunt respectate și atunci când acuzatului nu i s-a permis accesul personal la dosarul cauzei, însă acest drept i-a fost acordat avocatului acestuia (Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza Kamasinski împotriva Austriei, paragraful 88), iar prin Decizia nr. 21/2018, Curtea Constituțională a arătat că „Această ultimă exigentă pe care jurisprudența Curții europene o consideră îndeplinită în legătură cu dreptul inculpatului de a fi informat cu privire la actele/documentele/materialele aflate la dosarul cauzei nu poate fi nicidecum interpretată în sensul că avocatul acuzatului se substituie în dreptul acestuia la informare, ci doar în sensul că, atunci când acuzatul este în imposibilitatea de a accesa personal și, eventual, asistat de avocat, dosarul, dreptul său la informare nu este afectat dacă este reprezentat de avocatul său, căruia i se asigură accesul la dosarul cauzei” (paragraful 52).

Referitor la limitele restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți, printre care se regăsește și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la muncă, egalitatea la ocuparea funcțiilor și demnităților publice prevăzute de normele constituționale ale art. 16 alin. (3), art. 21 alin. (3), art. 24, art. 41 alin. (1), art. 53 alin. (2), pârâtul a precizat faptul că în cuprinsul art. 3 al Legii nr. 182/2002 legiuitorul a ținut să precizeze că „nicio prevedere a prezentei legi nu va putea fi interpretată în sensul limitării accesului la informații de interes public sau al ignorării Constituției, a Declarației Universale a Drepturilor Omului, a pactelor și a celorlalte tratate la care România este parte, referitoare la dreptul de a primi și răspândi informații”.

În acest context, s-a subliniat faptul că art. 53 în Constituția României, se referă la restrângerea exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, precum și a dreptului la informație ce vizează accesul neîngrădit al oricărei persoane doar la informațiile de interes public, care se exercită în condițiile prevăzute de Legea nr. 544/2001.

Pentru informațiile de interes public, legiuitorul garantează potrivit prevederilor art. 31 alin. (1) din Constituția României, accesul neîngrădit al oricărei persoane la conținutul acestora. Cu toate acestea, pârâtul a arătat că din analiza definițiilor noțiunilor informațiilor de interes public și a informațiilor clasificate secrete de stat și secrete de serviciu nu poate fi pus semnul de echivalență între acestea, întrucât, informațiile clasificate sunt acea categorie de informații pentru care statul sau autoritățile/instituțiile publice au interese majore, care prin diseminarea lor pot aduce prejudicii acestora sau chiar cetățenilor luați în ansamblu. Tocmai de aceea legiuitorul limitează disponibilitatea informațiilor la un grup restrâns de persoane care prezintă un anumit nivel de încredere stabilit prin verificări de loialitate (securitate) și în considerarea principiului necesității de a cunoaște în vederea îndeplinirii atribuțiilor legale de serviciu ale acestora.

Mai mult, potrivit normelor legale în vigoare, accesul la informații clasificate nu reprezintă un drept fundamental prevăzut de Constituția României sau o facultate recunoscută de lege oricărei persoane de a pretinde eliberarea autorizației de acces la informații clasificate, ci este un drept al persoanei juridice deținătoare de informații clasificate de a permite sau nu accesul la acestea în condițiile și cu respectarea procedurilor prevăzute de lege.

Așadar, potrivit cadrului normativ incident domeniului vizat, accesul neîngrădit la informație este regula, iar restrângerea exercitării acestuia este excepția care operează în situațiile prevăzute limitativ în cuprinsul normei constituționale.

Astfel, prevederile art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002, criticate de către reclamant, nu blochează efectiv accesul la informații, ci acesta este doar condiționat de îndeplinirea procedurii prevăzute de H.G. nr. 585/2002, astfel nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil sau a dreptul la apărare. În susținerea apărării, pârâtul a invocat considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1120/2008 și ale Deciziei nr. 751/2012.

Concluzionând, pârâtul a susținut că Ordinul MAI. nr. S/7/2018 a respectat toate etapele legale de elaborare, inclusiv cele de dezbateri în cadrul etapei dialogului social cu organizațiile sindicale reprezentative, a fost clasificat în conformitate cu prevederile legale în vigoare, acțiunea reclamantului fiind una neîntemeiată.

Răspunsul la întâmpinare.

Prin răspunsul la întâmpinare, reclamantul a solicitat respingerea excepției lipsei de interes, invocată de pârât.

În susținerea argumentelor, reclamantul a invocat art. 31 din Constituție, arătând că fiecare cetățean are dreptul de a avea acces la orice informație de interes public, drept care nu poate fi îngrădit.

Prin faptul că pârâtul a clasat ordinul în discuție ca fiind secret de serviciu, fără să existe condițiile legale pentru a proceda ca atare, a îngrădit la modul general (în raport cu toți cetățenii țării) dreptul de a avea acces la informațiile conținute în acel ordin.

Conținutul acelui ordin este de interes public, pentru că se referă la modul în care se cheltuie bani publici.

Orice cetățean are interes personal la orice moment de a afla informații de interes public. Legea nr. 544/2001 stipulează clar acest lucru, respectiv faptul, că instituțiile publice au obligația de a furniza la cerere informațiile de interes public pe care le dețin. Or, reclamantul i-a solicitat în anul 2019 pârâtului comunicarea ordinului respectiv, iar acesta a refuzat comunicarea pe motiv că este clasificat secret. În consecință, reclamantul a considerat că dreptul său de a avea acces la această informație de interes public a fost îngrădit de către pârât, având astfel un interes personal de a promova acțiunea.

Cu privire la referirile din întâmpinare la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, reclamantul a arătat că este evident că i-a fost vătămat dreptul garantat de a avea acces la de interes public prin refuzul de a i se soluționa cererea.

În consecință, reclamantul a susținut că interesul său solicitat de Legea nr. 544/2004 și de Codul de Procedură Civilă există în mod evident.

Cu privire la fondul cauzei, reclamantul a arătat următoarele:

În întâmpinare s-a descris detaliat modul în care a fost adoptat Ordinul MAI S/7/2018, cu referire la Legea cadru nr. 153/2017 și H.G. nr. 610/2017. Față de acest aspect, reclamantul a susținut că nu a contestat dreptul MAI de a adopta acel act normativ, ci faptul că l-a clasificat ca secret, fără să aibă temei legal pentru aceasta. Studiind cele două acte normative la care se face referire în întâmpinare, reclamantul a observat că, clasificarea ca secret nu are bază legală, acele acte normative nu conțin vreo prevedere în acel sens, mai mult nici nu conțin termenul „secret”.

Totodată, reclamantul a arătat că nu a contestat faptul că Ordinul MAI S/7/2018 respectă prevederile art. 78 din Legea nr. 24/2000, datorită și faptului, că necunoscând textul ordinului, nu ar fi avut vreun temei să conteste acest lucru.

Prin întâmpinare s-a afirmat că atribuirea clasei de secretizare „secret de serviciu” s-a realizat în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 și ale H.G. nr. 585/2002, fără însă să se specifice în concret vreun articol din cele două acte normative care ar justifica

secretizarea aceluși Ordin. Studiind Legea nr.182/2002, reclamantul nu a găsit nici un indiciu care ar putea conduce la concluzia că o astfel de hotărâre ar putea intra în categoria documentelor clasificate. Dar pentru a clarifica fără echivoc acest aspect, reclamantul a solicitat instanței ca în baza art. 22 alin. (2) din Codul de procedură civilă să solicite pârâtului arătarea exactă a prevederilor din cele două acte normative care ar justifica această clasificare. În opinia reclamantului, referirile la art. 20 și 23 din Anexa la H.G. nr. 585/2002 sunt neadevurate în acest caz pentru că acelea se referă la documente clasificate cu respectarea legislației aferente, or în prezentul caz, documentul a fost clasificat în mod abuziv, cu încălcarea legii.

Reclantul a susținut că este un nonsens afirmația de pe pagina 3 din întâmpinare, conform căreia H.G. nr. 610/2017 nu a fost până în prezent declassificată, de unde rezultă că nu poate fi declassificată.

Dat fiind faptul că Ordinul MAI nr. S/66/2009 nu este accesibil (nefiind publicat în Monitorul Oficial), reclamantul a solicitat instanței să oblige pârâtul să îl depună la dosarul cauzei, pentru a se putea verifica dacă ordinul care face obiectul acestui dosar se încadrează sau nu în acea listă. Totodată, reclamantul a arătat că dacă acest ordin se încadrează în acea listă, nu demonstrează că s-a efectuat clasificarea lui cu respectarea legii, ci mai degrabă faptul că acea listă a fost întocmită cu încălcarea legii,

În opinia reclamantului sunt total nerelevante referirile la Decizia Curții Constituționale nr. 21/2018 deoarece obiectul ei este cu totul altceva decât obiectul prezentului dosar, astfel considerentele din acea decizie nu se pot aplica prezentului caz.

În continuare, reclamantul a susținut că atât Constituția, cât și Legea nr. 544/2001 garantează accesul liber și neîngrădit la informațiile de interes public, Or un potențial acces prin avocat nu poate fi calificat liber și neîngrădit. Astfel, cea ce se sugerează pârâtul nu constituie o soluție pentru problema din acest dosar,

Reclantul a subliniat faptul că obiectul acestui dosar este obligarea pârâtului la declassificarea ordinului respectiv, pe motiv că este de interes public, respectiv că a fost clasificat cu încălcarea legislației aferente. În aceste condiții, pârâtul ori demonstrează că a respectat legea la clasificarea hotărârii, ori își recunoaște culpa și declassifică ordinul.

Totodată, s-a susținut a fi nerelevantă referire la Decizia Curții Constituționale nr. 1120/2008, pentru că reclamantul nu a invocat neconstituționalitatea Legii nr. 182/2002, ci încălcarea ei de către pârât.

Reclantul a considerat a fi ilar a afirma cu referire la Ordinul nr. S/7/2018 că prin declassificarea lui „există riscul creării unei breșe în sistemul național de protecție a informațiilor clasificate”. S-a susținut că în mod evident informațiile din acel ordin nu au cum să afecteze securitatea națională. Reclantul s-a întrebat oare ce fel de informații dorește pârâtul să ascundă de ochii cetățenilor prin clasificare ordinului respectiv.

În continuare, reclamantul a susținut că nu a afirmat că informațiile clasificate ar constitui informații de interes public și nu a solicitat încălcarea legii prin comunicarea de informații clasificate.

Deși s-a susținut prin întâmpinare că reclamantul ar fi criticat prevederile art. 2 alin. (2) și art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002, este faptic neadevărat.

Reclantul a considerat că referirile și la alte decizii ale Curții Constituționale sunt nerelevante, pentru că prin cererea formulate nu a invocat neconstituționalitatea vreunei legi, ci încălcarea de către pârât a legislației din domeniul clasificării informațiilor.

Legat de clasificarea aceluși Ordin, reclamantul a considerat a fi relevant faptul că precedentul Ordin care reglementa același domeniu nu a fost secretizat, astfel conținutul lui este cunoscut și studiindu-l se poate trage concluzia, că nu conține informații care ar necesita secretizarea. Fiind vorba despre un ordin care reglementează același domeniu, se poate prezuma pe drept că nici cel al cărui declassificare solicită reclamantul nu conține astfel de

informații. Având însă în vedere că vechiul Ordin conținea prevederi contrare legii, există posibilitatea ca astfel de prevedere să existe și în noul Ordin, or în astfel de cazuri devin incidente prevederile art. 33 din Legea nr. 182/2002, care interzic clasificarea unui document care conține prevederi nelegale.

Analizând acțiunea introductivă de instanță formulată de reclamantă, excepțiile și apărările formulate prin întâmpinare de către pârât, Curtea reține următoarele:

Ca o chestiune preliminară, Curtea reține că excepția lipsei de interes a reclamantului, invocată de pârâtul M.A.I. prin întâmpinare, a fost respinsă prin încheierea interlocutorie din 23 septembrie 2021, după punerea în discuție în contradictoriu a acestei excepții și pentru motivele indicate în actul procesual mai sus amintit.

Situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile:

Curtea reține că prin capătul de cerere principal al acțiunii introductive de instanță, reclamantul solicită declasificarea Ordinului nr. S/7/31 Ianuarie 2018 pentru aprobarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițist, emis de Ministrul Afacerilor Interne.

În acord cu dispozițiile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, reclamantul a solicitat pârâtului, la data de 8 aprilie 2021, declasificarea acestui ordin în raport de dispozițiile art. 20 din Legea nr. 182/2002, în esență arătând că, pe de-o parte, salarizarea personalului din cadrul Ministerului Afacerilor constituie o informație publică întrucât se referă la o cheltuială publică și, pe de altă parte, pentru că dreptul de a solicita informația cu referire la salarizarea personalului pârâtului este concretizarea dreptului prevăzut de art. 31 din Constituție, respectiv dreptul la o informație de interes public (f. 6 dosar).

Prin adresa cu nr. 527044/28 aprilie 2021 pârâtul a răspuns reclamantului, în sensul respingerii cererii reclamantului de declasificare a Ordinului nr. S/7/31 Ianuarie 2018. În justificarea acestui refuz pârâtul a precizat, în primul rând, că atribuirea clasei de secretizare „secret de serviciu” pentru acest act normativ s-a realizat în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 182/2002 și, în al doilea rând, pentru că Hotărârea de Guvern nr. 0610/2017 nu a fost declasificată, motiv pentru care nu poate fi declasificat nici Ordinul nr. S/7/31 Ianuarie 2018. Pârâtul a invocat, în refuzul de desecretizare, și dispozițiile art. 12 alin. 1 lit. a din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, potrivit cărora se exceptează de la accesul liber al cetățenilor la informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice, dacă fac parte din categoriile informațiilor clasificate, potrivit legii (f. 7 dosar).

Pe cale de consecință, Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată de reclamant, în acord cu dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, având în vedere că, pe de-o parte, reclamantul a parcurs procedura prealabilă obligatorie prevăzută de legiuitor în art. 7, din același act normativ, raportat la dispozițiile art. 193 alin. 1 Cod procedură civilă și, pe de altă parte, faptul că reclamantul este nemulțumit de răspunsul primit la plângerea prealabilă, justificând, așa cum Curtea va arăta în continuare atât recunoașterea unui drept propriu și a unui interes legitim privat, potrivit art. 2 alin. 1 lit. p din Legea nr. 554/2004, cât și, în subsidiar, în acord cu dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. r și art. 8 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 554/2004, a unui interes legitim public.

Așa cum de altfel a indicat și pârâtul în apărările formulate prin întâmpinarea depusă la dosar (f. 17 – 24 dosar), Curtea constată că dispozițiile legale incidente în prezenta cauză sunt cele prevăzute de Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și Hotărârea nr. 585/2002 privind aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, precum și dispozițiile Legii – cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în special Anexa VI, art. 5 alin. 3 și art. 27 din capitolul II, a acestei legi. Deși reclamantul nu a indicat expres textele de lege incidente

cauzei, face referire în argumentarea indicată în cererea de chemare în judecată la desecretizarea unui act normativ clasificat de pârâtă ca fiind secret de serviciu, motiv pentru care la termenul din 23 septembrie 2021 Curtea a calificat juridic obiectul cauzei ca fiind cel circumscris de actele normative mai sus indicate, respectiv Legea nr. 182/2002 și H.G. nr. 585/2002, precum și Legea nr. 153/2017.

Motivele de fapt și de drept ce fundamentează soluția Curții:

În primul rând, Curtea are de stabilit dacă reclamantul are îndrituirea de a cunoaște actul normativ secretizat, din perspectiva dreptului fundamental recunoscut de Constituție, dreptul de a fi informat prevăzut de art. 31 paragrafele 1 – 3, în raport de caracterul actului a cărui desecretizare o solicită acesta.

În această cheie, este important de subliniat faptul că dreptul fundamental de care beneficiază orice cetățean (conform principiului universalității consacrat de art. 15 din Constituție, „*cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi ...*”), conținut de dispozițiile art. 31 paragrafele 1 – 3 din Constituție, justifică interesul legitim privat, așa cum îl definește art. 2 alin. 1 lit. p din Legea nr. 554/2004, respectiv posibilitatea reclamantului, concretizată prin obiectul prezentei cauze, de a cere/preinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept previzibil. Acest drept previzibil este, evident, dreptul fundamental la informație recunoscut ca atare de art. 31 din Constituție.

Din această perspectivă, Curtea reține că legiuitorul constituant a prevăzut la paragraful 1 al art. 31 că orice cetățean are dreptul de a avea acces la orice informație de interes public, acest drept neputând fi îngrădit.

Reclamantul afirmă, pe bună dreptate, că Ordinul nr. S/7/31.01.2018, secretizat în clasa secretelor de serviciu de către pârâtă, are ca obiect de reglementare banii publici, respectiv salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne (acesta este, de altfel, denumirea Ordinului secretizat de către pârâtă) și că, din acest punct de vedere are dreptul de a cunoaște cum sunt cheltuiți acești bani.

Or, în măsura în care o îndatorire fundamentală a cetățenilor României este cea de a contribui, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice (art. 56 paragraf 1 din Constituție), este evident că cetățenii au dreptul să cunoască cum se cheltuie banii publici, care provin în mare parte inclusiv din impozitele și taxele pe care aceștia sunt datori să le plătească.

De altfel, această afirmare a dreptului fundamental individual de către reclamant, ce se înscrie fără îndoială în sfera interesului legitim privat mai sus menționat, reprezintă și o justificare, în subsidiar și în condițiile prevăzute de art. 8 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 554/2004, pentru afirmarea interesului legitim public. Astfel, așa cum prevede art. 2 alin. 1 lit. r din Legea nr. 554/2004, interesul, manifestat în subsidiar prin acțiunea introductivă de instanță de către reclamant, vizează democrația constituțională, precum și garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor.

În acest sens, în chiar conținutul art. 31 paragraf 1 din Constituție se indică că orice cetățean are dreptul la orice informație **de interes public**. Or, cheltuielile bugetare, modul de constituire și cheltuire a bugetului public, inclusiv cu privire la salariile acordate personalului bugetar, acestea din urmă fiind un capitol important din cheltuielile bugetului public, reprezintă, pe de o parte, o informație de interes public și, pe de altă parte, presupune o necesară transparență a autorităților și instituțiilor publice în ce privește modul de cheltuire a banilor publici, inclusiv, în cazul de față, în ce privește salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din cadrul pârâtului.

Din acest punct de vedere, obligația ce-i revine pârâtului este una constituțională, potrivit art. 31 paragraf 2 din Constituția României: „*autoritățile publice, potrivit*

competențelor ce le revin, **sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal**".

Concluzia care se impune cu necesitate din cele mai sus argumentate este că, pe de-o parte, reclamantul are justificarea legală privată și publică de a solicita o informație de interes public, constând în modul de salarizare a personalului militar, polițiștilor și personalului civil din cadrul pârâtului, și, pe de altă parte, că revine obligația pârâtului de a asigura informarea cetățenilor, inclusiv a reclamantului, cu privire la modul de salarizare a personalului propriu. Curtea reține că legiuitorul constituant a prevăzut, totuși, o limită la dreptul la informație în cadrul art. 31 paragraf 3: „dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a ... securității naționale”.

Această limită constituțională, cu privire concretă la dreptul de informare, este prevăzută și de textul mult mai cuprinzător al art. 53 din Constituția României:

(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății”.

Din acest text cuprinzător, se desprind următoarele condiții cumulative pentru ca exercițiul concret al dreptului fundamental afirmat de reclamant să poată fi restrâns:

- restrângerea poate avea loc **numai prin lege**;
- restrângerea trebuie să fie justificată din perspectiva, printre altele, pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor;
- restrângerea trebuie să fie necesară într-o societate democratică;
- măsura restrângerii trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o;
- restrângerea trebuie să fie aplicată nediscriminatoriu;
- restrângerea nu trebuie să aducă atingere existenței dreptului sau libertății, în cazul de față a dreptului de informare așa cum a fost el afirmat de către reclamant.

Fiind vorba de o excepție esențială privind exercitarea unui drept sau libertăți fundamentale, restrângerea trebuie să fie motivată și justificată prin lege – conform principiului simetriei actelor juridice: dacă prin lege se restrânge un drept fundamental, tot prin lege este necesar să fie făcută cunoscută, motivată și justificată restrângerea.

Curtea va analiza, mai jos, dacă aceste condiții cumulative prevăzute de legiuitorul constituant cu privire la restrângerea dreptului de informare sunt îndeplinite în cauza de față, respectiv restrângerea reprezentată de secretizarea actului normativ de rang terțiar, Ordinul nr. S/7/31.01.2018, de către pârât.

În primul rând, Curtea reține că modul de reglementare a informațiilor clasificate este prevăzut de Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și de actul normativ de punere în executare a acestei legi, respectiv H.G. nr. 585/2002 prin care a fost adoptat Standardul de protecție a informațiilor clasificate din România.

Scopul legii este legat de protecția informațiilor clasificate și are ca principale obiective, potrivit art. 4 din Legea nr. 182/2002: a) protejarea informațiilor clasificate împotriva acțiunilor de spionaj, compromitere sau acces neautorizat, alterării sau modificării conținutului acestora, precum și împotriva sabotajelor ori distrugerilor neautorizate; b) realizarea securității sistemelor informatice și de transmitere a informațiilor clasificate.

În ce privește informațiile de serviciu, legiuitorul le-a definit la art. 15 lit. e ca fiind informațiile a căror divulgare este de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat.

Stabilirea informațiilor secrete de serviciu se face de către conducătorul persoanei juridice, potrivit art. 31 alin. 1 din Legea nr. 182/2002, pe baza normelor prevăzute prin hotărâre a Guvernului.

Aceste norme sunt adoptate de Guvern prin H.G. nr. 585/2002, care a aprobat Standardul de protecție a informațiilor clasificate în România. Acest din urmă act normativ prevede, în aplicarea Legii nr. 182/2002, că listele cu informații secrete de serviciu se stabilesc de conducătorii unităților deținătoare de astfel de informații (art. 7), iar în aceste liste vor fi incluse informațiile care se referă la activitatea unității și care, fără a constitui, în înțelesul legii, secrete de stat, nu trebuie cunoscute decât de persoanele cărora le sunt necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, divulgarea lor putând prejudicia interesul unității (art. 8).

Procedura declasificării este prevăzută de aceste acte normative. Principiul este acela că autoritatea/instituția publică ce atribuie caracterul și clasa de secretizare informațiilor conținute în acte/documente emise de aceste autorități/instituții îi revine atributul legal în ce privește declasificarea acestor informații (art. 20 alin. 2 din Standard).

Însă, așa cum de altfel arată Curtea Constituțională în decizia nr. 199/24 martie 2021 (paragraful 24), numai un judecător poate aprecia cu privire la interesele care intră în conflict - cel public, general, al statului, referitor la protejarea informațiilor de interes pentru securitatea națională sau pentru apărarea unui interes public major, respectiv cel individual, astfel încât, prin soluția pe care o pronunță, să asigure un just echilibru între cele două. Pe cale de consecință, revine instanței/judecătorului, în absența deciziei autorității/instituției publice de a declassifica actul în cauză, să aprecieze asupra necesității declasificării actului analizat, chiar dacă operațiunea de declassificare efectivă va fi operată de autoritatea/instituția publică competentă în a opera declassificarea.

În al doilea rând, cu privire la dispozițiile din Legea – cadru nr. 153/2017, incidente în prezenta cauză, Curtea reține că prevederile cuprinse în capitolul I din anexa nr. VI și ale art. 5 alin. (1)-(3) din secțiunea a 2-a capitolul II din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 153/2017 au ca obiect de reglementare salarizarea personalului militar, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională. Astfel, în capitolul I al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt stabilite limitele minime și maxime ale salariilor de funcție corespunzătoare anului 2022, cu precizarea coeficientului de ierarhizare și a nivelului studiilor. De asemenea, art. 5 din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde reglementări specifice personalului din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, stabilind criterii în raport cu care se realizează diferențierea soldelor de funcții/salariilor de funcție și precizând în mod expres că pentru polițiști salariile de funcție corespunzătoare gradelor profesionale și nivelului studiilor sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I.

În același timp, art. 6 din capitolul II al anexei nr. VI la Legea cadru nr. 153/2017 dispune în termeni preciși că „*solda de funcție, respectiv salariul de funcție sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I*”.

Aliniatul 3 al art. 5 din Anexa VI, capitolul II, prevede expres că salariile de funcție și nivelul studiilor pentru funcțiile de comandă, respectiv de execuție ale polițiștilor, pe grade profesionale, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, **în limitele prevăzute în anexa nr. VI capitolul I din legea-cadru, în raport cu eşalonul la care se desfășoară activitatea.**

La rândul lui, textul art. 27 din Anexa VI, capitolul II, din Legea – cadru nr. 153/2017 prevede că în ce privește stabilirea și altor drepturi specifice pentru personalul instituțiilor

publice de apărare, ordine publică și securitate națională, la propunerea conducătorilor acestora, este abilitat Guvernul României de a adopta și stabili astfel de drepturi specifice.

Hotărârea Guvernului la care face trimitere textul de lege de la art. 5 alin. 3 Anexa VI, capitolul II, precum și art. 27 din același act normativ, la care face referire pârâtul prin întâmpinare, și care ar reprezenta temeiurile secretizării ordinului de aprobare a normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din cadrul pârâtului, Curtea constată că, în fapt, această hotărâre ce urma să fie adoptată de Guvern reprezintă un act normativ pentru organizarea executării prevederilor cuprinse în Legea-cadru nr. 153/2017.

Or, în textele din Legea – cadru nr. 153/2017, amintite anterior, nu se regăsește necesitatea clasificării acestui act normativ secundar, aspect esențial în analiza justificării restrângerii dreptului de informare din perspectiva dispozițiilor art. 53 din Constituție, după cum se va arăta mai departe.

Revenind la fondul cauzei, Curtea constată că prin apărările formulate de pârât nu rezultă că secretizarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului propriu ar fi fost inclusă în lista cu informații secrete de serviciu la care se referă legiuitorul.

Or, necesitatea secretizării Ordinului S/7/31.01.2018 ar fi trebuit făcută în raport de dispozițiile art. 7 alin. 5 din Standardul de protecție a informațiilor clasificate în România, anume în baza listei cu informațiile clasificate secrete de serviciu de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne. Deși pârâtul afirmă în întâmpinare că secretizarea acestui ordin s-a făcut în acord cu lista cu informații secret de serviciu de la nivelul pârâtului, acesta nu a probat în vreun fel că aprobarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului propriu al pârâtului este cuprinsă în această listă. Motiv pentru care Curtea va respinge această apărare formulată de pârât ca fiind nedovedită în raport de dispozițiile art. 249 Cod procedură civilă: *„cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”*.

Pârâtul, de asemenea, afirmă că nu poate proceda la desecretizarea (declasicarea) Ordinului S/7/31.01.2018 cât timp unul din actele normative în baza căruia a fost adoptat Ordinul este la rândul lui clasificat în clasa „secret de servicii”, respectiv H.G. nr. 0610/2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salarii de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională.

O astfel de apărare nu poate fi primită de Curte. Pe de o parte, este de observat că ipoteza avansată de pârât nu este una justificată întrucât soldele de funcție/salariile de funcție pentru personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din instituțiile publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională sunt detaliat menționate în capitolul I al Anexei VI din Legea – cadru nr. 153/2017, iar, după cum se arată în preambulul Ordinului nr. S/7/31.01.2018, examinat de Curte în virtutea Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 140/6 februarie 2014, acesta a fost adoptat în executarea prevederilor Legii – cadru nr. 153/2017.

Pe cale de consecință, în chiar ipoteza în care printre alte acte normative este menționat, în preambulul Ordinului, și un act normativ secundar secretizat, H.G. nr. 0610/2017, prevalență are actul normativ cu forță juridică superioară în executarea căruia a fost adoptat Ordinul pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului pârâtului, respectiv Legea – cadru nr. 153/2017, act normativ care în mod cert nu e un act secretizat. Totodată, este de observat că acest act

normativ prevăzând detaliat și funcțiile pe grade militare, respectiv pe grade profesionale (capitolul I, Anexa VI, Legea – cadru nr. 153/2017).

Pe de altă parte, Curtea reține că legiuitorul în art. 5 alin. 3 din capitolul II, Anexa VI din Legea – cadru nr. 153/2017 **nu prevede** că reglementarea constând în soldele de funcție/salariile de funcție și nivelul studiilor pentru funcțiile la care face referire art. 5 alin. 3 se adoptă printr-un act normativ secretizat. Nici art. 27 din același capitol II, Anexa VI **nu prevede** o asemenea mențiune. Or, **una din condițiile cumulative a restrângerii unui drept constituțional, potrivit art. 53 alin. 1 din Constituție, este ca dreptul să fie restrâns numai prin lege. Din această perspectivă, Ordinul nr. S/7/31.01.2018 nu are caracterul normativ al unei legi**, cu atât mai mult cu cât textele din legea cadru menționate mai sus nu prevăd mențiunea secretizării actului normativ secundar și, implicit, nici a actului terțiar de aplicare a hotărârii de guvern, **motiv pentru care Curtea constată că restrângerea dreptului de informare a reclamantului de către pârât încalcă norma constituțională.**

Prin extinderea acestui argument constituțional, Curtea constată că apărarea pârâtului potrivit căreia nu a putut proceda la declasificarea Ordinului nr. S/7/31.01.2018 întrucât nu s-a procedat la declasificarea H.G. nr. 0610/2017 nu are o fundamentare temeinică și nici legală (constituțională) în raport de obiectul prezentei cauze, respectiv declasificarea Ordinului nr. S/7/31.01.2018: atât timp cât legea, în cazul de față Legea – cadru nr. 153/2017, nu prevede secretizarea unor astfel de acte normative, actul normativ secundar – H.G. nr. 0610/2017 –, ca și cel terțiar – Ordinul nr. S/7/31.01.2018 –, nu se pot constitui într-o restrângere a exercitării unui drept fundamental constituțional din perspectiva clasificării ca act secret.

În raport de dispozițiile constituționale prevăzute la art. 53 paragraf 2, care permit restrângerea unui drept fundamental, în cazul de față dreptul la informație, principiile în baza cărora poate să opereze această restrângere prin secretizarea unui act normativ, de rang secundar sau terțiar, sunt următoarele: să existe un scop legitim pentru secretizare; să existe necesitatea secretizării; măsura secretizării să fie adecvată și, totodată, măsura să fie una proporțională.

În ce privește **principiile scopului legitim** măsurii secretizării actului normativ terțiar (Ordinul nr. S/7/31.01.2018) **și a necesității** restrângerii dreptului la informare, principii identificabile în cuprinsul art. 53 par. 2 din Constituție cu privire la condiția ca restrângerea să fie necesară într-o societate democratică, Curtea constată că nu sunt îndeplinite aceste principii în cauza de față. Astfel, prin lipsa de justificare și transparență a pârâtului, așa cum s-a arătat mai sus, prin care acesta să indice scopul și necesitatea secretizării normelor metodologice de salarizare, aprobate prin Ordinul nr. S/7/31.01.2018, care au stat la baza clasificării acestui ordin în clasa „secretelor de servicii”, Curtea concluzionează că măsura secretizării unui astfel de ordin nu a fost una necesară „într-o societate democratică”.

În același context **al necesității măsurii secretizării**, Curtea observă că una din apărărilor pârâtului este axată în jurul ideii, cu privire la oportunitatea declasificării actului normativ, că doar autoritatea emitentă a documentului clasificat poate aprecia asupra acestei oportunități, fapt ce nu ar fi de natură să afecteze în vreun fel drepturile reclamantului.

Argumentul pârâtului este, însă, unul nefondat. Curtea reține că protecția informațiilor clasificate conținute de Ordinul nr. S/7/31.01.2018 nu poate avea caracter prioritar față de dreptul la informare al oricărui cetățean, în cazul de față al reclamantului, decât în condiții expres și limitativ prevăzute de lege. Restrângerea dreptului la informație în cazul de față poate avea loc doar atunci când are la bază scopul prevăzut de legiuitor, respectiv dacă prin publicitatea acestui act normativ terțiar s-ar crea prejudicii persoanei juridice, respectiv pârâtului (art. 15 lit. e din Legea nr. 182/2002): Curtea constată, însă, că nu există nici un motiv de fapt sau de drept indicat de pârât sau identificat de Curte care să justifice vreun posibil prejudiciu ce s-ar crea pârâtului.

Pe de altă parte, oportunitatea declasificării acestui act, de care se prevalează pârâtul, nu poate fi o decizie discreționară, mai ales atunci când se aduce atingere dreptului fundamental la informare a reclamantului: revine instanței să analizeze dacă restrângerea dreptului la informație a avut un scop real și justificat și să mențină ca fiind justificată secretizarea ori, dimpotrivă, să dispună organului emitent, pârâtul în cazul de față, declasificarea actului normativ terțiar în cazul în care instanța constată că secretizarea actului normativ terțiar nu îndeplinește condițiile constituționale și legale.

Măsura secretizării nu este nici una adecvată: modalitatea în care a procedat pârâtul, cu încălcarea dispozițiilor constituționale și legale, conform argumentelor mai sus indicate, pârâtul a adus atingere însăși existenței dreptului de informare de care se poate bucura reclamantul, în sensul în care prin secretizarea unui document ce se referă la modul de cheltuire a banului public, respectiv a cheltuielilor cu salarizarea personalului propriu, în condițiile în care transparența cheltuielilor publice este regula unui stat democratic, practic a fost golit de conținut dreptul la informare pe care orice cetățean îl are cu privire la modul de cheltuire a fondurilor bugetare în componenta de salarizare (informație de interes public).

Nu în ultimul rând, **măsura secretizării nu este nici proporțională**, încălcând și din această perspectivă dispozițiile constituționale prevăzute de art. 53 paragraf 2 din Constituție. Din acest punct de vedere, Curtea reține că revine autorității/instituției publice ce a procedat la secretizarea unui act normativ, în cazul de față pârâtului în raport de Ordinul nr. S/7/31.01.2018, sarcina de a dovedi că secretizarea actului este o măsură necesară pentru asigurarea siguranței naționale și că aceasta ar fi efectiv compromisă de o comunicare precisă și completă către persoane interesate a motivelor care constituie temeiul secretizării (a se vedea, în acest sens, paragrafele 58 – 61, Hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene ZZ împotriva *Secretary of State for the Home Department*).

Așa cum deja s-a arătat anterior, pârâtul nu a făcut dovada și Curtea nu a identificat vreun element de fapt sau de drept care să justifice că secretizarea actului normativ terțiar s-ar impune pentru apărarea securității naționale, a ordinii publice, a sănătății publice, a moralei publice, pentru prezervarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, ori pentru prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav – enumerare indicată de art. 53 par. 1 din Constituția României.

Pentru respectarea condiției constituționale a proporționalității, care putea justifica o eventuală restrângere a dreptului la informare cu privire la o informație de interes public – salarizarea angajaților din domeniul public fiind, cu titlu general, fără îndoială o informație de interes public pentru rațiunile arătate în prezentele considerente ale hotărârii –, era necesar ca, pe de-o parte, să existe una din situațiile arătate explicit de legiuitorul constituant și, pe de altă parte, de o justificare rațională și clară pe care pârâtul să o fi făcut publică sau, măcar, să o fi justificat în răspunsul dat reclamantului ca urmare a plângerii prealabile formulate de acesta, ori prin apărările formulate în cadrul prezentei cauze, lucru pe care pârâtul nu l-a făcut.

Or, revine autorității publice, în cazul de față pârâtul, sarcina de a găsi și explica/justifica echilibrul între interesul pârâtului în protecția informației ce se referă la salariile unor angajați publici (angajații pârâtului), clasificate ca secret de serviciu, pe de-o parte, și, pe de altă parte, dreptul la informare cu privire la o informație de interes public, cum sunt salariile plătite din bugetul public. În condițiile în care pârâtul nu a justificat în nici un fel necesitatea secretizării unei informații de interes public în detrimentul dreptului reclamantului la informare cu privire la o astfel de informație de interes public, condiția existenței proporționalității prevăzute de art. 53 par. 2 din Constituție nu a fost respectată de către pârât prin refuzul de comunicare cu reclamantul a informației solicitate de acesta pe motiv că actul în cauză este unul secretizat. Sub nici o formă, concluzionează Curtea în cauza de față, un posibil interes legitim al pârâtului în secretizarea Ordinului nr. S/7/31.01.2018 nu trebuie să

devină sub nici o formă un pretext pentru a restrânge în mod nejustificat dreptul la informare de care trebuie să se bucure în cazul de față reclamantul.

Pentru toate argumentele mai sus detaliate, Curtea va admite acțiunea introductivă de instanță formulată de reclamantul Árus Zsolt István, în sensul că va obliga pârâțul Ministerul Afacerilor Interne la declasificarea Ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. S/7/31 ianuarie 2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne, clasa de secretizare – secret de serviciu.

Constatând îndeplinite condițiile prevăzute de art. 452 și 453 Cod procedură civilă, în sensul în care reclamantul a făcut dovada cheltuielilor de judecată, respectiv plata taxei de timbru conform chitanței doveditoare depusă la dosar (f. 8 dosar), și, pe de altă parte, că pârâțul este în culpă procesuală, Curtea va obliga pârâțul Ministerul Afacerilor Interne la plata către reclamantul Árus Zsolt István a sumei de 50,00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea introductivă de instanță formulată de reclamantul Árus Zsolt István, CNP 1610816190691, domiciliat în Gheorgheni, str. Gabor Aron nr. 26, jud. Harghita, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1-A, sector 1, în sensul că obligă pârâțul Ministerul Afacerilor Interne la declasificarea Ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. S/7/31 ianuarie 2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne, clasa de secretizare – secret de serviciu.

Obligă pârâțul Ministerul Afacerilor Interne la plata către reclamantul Árus Zsolt István a sumei de 50,00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a se depune la Curtea de Apel Mureș.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, 23 noiembrie 2021.

**Președinte,
Nicolae Horatius Dumbravă**

**Grefier,
Viorica Mihalache
fiind lipsă din instanță, semnează
grefier șef secție cu atribuții delegate
Viorica Maria Luca**